

TEXAS, PENTRU TOTDEAUNA

CEA MAI ALEASĂ INIMĂ

KAREN WITEMEYER

Oradea
2025

Originally published in English under the title: *Fairest of Heart*

Copyright © 2023 by Karen Witemeyer

By Bethany House Publishing,

11400 Hampshire Avenue South

Bloomington, Minnesota 55438

All rights reserved.

Drepturile de autor pentru ediția în limba română:

© 2025 Life Publishers International

Springfield, Missouri, SUA

și Life Publishers Romania

Str. Ioan Corneli nr. 4, Oradea, Bihor

Tel.: 0359 177 636; 0771 746 787

E-mail: edituralife@gmail.com, Website: www.liferomania.ro

Toate drepturile rezervate.

Nicio parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă, copiată sau transmisă prin orice fel de mijloace – electronice, mecanice, fotocopiere, înregistrare, sau oricare altul –, cu excepția unor citate scurte incluse în articole de critică sau recenzii tipărite, fără permisiunea prealabilă a editurii.

Dacă nu există alte precizări, citatele biblice sunt luate din Sfânta Scriptură, traducerea Dumitru Cornilescu.

Aceasta este o lucrare de reconstituire istorică, prin urmare, menționările anumitor figuri istorice sunt inevitabile. Toate celelalte personaje totuși sunt produsul imaginației autoarei și orice asemănare cu persoane reale, care trăiesc sau care au trăit, este întâmplătoare.

Traducerea: *Narcisa Țiulete*

Editarea: *Ligia Maria Pașca*

Tehnoredactarea: *Daniel Ardelean*

Adaptare copertă: *Georgian Rădulescu*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

WITEMEYER, KAREN

Cea mai aleasă inimă / Karen Witemeyer. - Oradea : Life Publishers,
2025

ISBN 978-606-8915-47-0
821.111

Romanian Edition.

Printed in Romania.

Pentru Wyatt și McKenna.

Povestea voastră de dragoste, ca ruptă dintr-un basm,
este o adevărată bucurie pentru cei ce au ocazia să o vadă cu ochii lor.

Domnul să vă binecuvânteze cu o dragoste adevărată,
care să depășească orice obstacol și să vă mențină zâmbetul pe buze
în timp ce mergeți ținându-vă de mână pe drumul vostru
până la adânci bătrâneți!

„În lume veți avea necazuri;
dar îndrăzniți, Eu am biruit lumea.”

IOAN 16:33

PROLOG

CHICAGO, ILLINOIS

PRIMĂVARA ANULUI 1892

— **T**ine ochii în pământ și capul plecat, o povățui Edith. Să nu cumva să atragi privirile. O femeie ca Narcissa LaBelle trăiește pentru a fi în centrul atenției, așa că tu trebuie să te faci mică, spre deosebire de ea. Nu te voi mai putea ajuta după ce trupa ei pleacă din oraș.

Mușcându-și buza, Penelope Snow încuviință din cap, făcând tot posibilul să-și stăvilească lacrimile care îi încețoșau privirea și netezindu-și șorțul de stambă maro pe care îl purta peste o rochie fără formă, de culoare cafenie. Ea și Edith aleseseră ținuta aceasta cu mare grijă, optând pentru veșminte simple, fără strălucire, care să îi ascundă silueta ce o băgase în atâtea belele la ultima slujbă.

Te așteaptă o adevărată aventură, Pen. Ai șansa să vezi locuri noi, să cunoști oameni noi. Nu te mai gândi la ce lași în urmă. Domnul a rânduit un nou început. Profită cât poți de el.

— Ah, puiule! îi spuse Edith, strângând-o tare pe Penelope la pieptul ei, pe nepusă masă. O să-mi fie tare dor de tine.

Bucătăreasa de la Școala de Fete „Wyndham” nu-și arăta sentimentele decât rareori, părând să-și regrete gestul o clipă mai târziu. Încordându-se, îi dădu drumul Penlopei din brațe,

trăgându-și nasul, și o luă cu pași apăsați spre fereastra din salonul lui Madame LaBelle, unde li se spusese să aștepte.

Penelope se luă după ea, punându-și mâna pe umărul femeii în vârstă.

– Și mie o să-mi fie dor de tine. Nu zic că doamna Wyndham nu m-a învățat gramatică, literatură și istorie, dar lecțiile pe care le-am învățat de la tine sunt cele pe care le port în inimă.

Edith își întinse mâna peste piept și o cuprinse pe a Penelopei cu degetele ei noduroase, umflate de la artrită și ani de trudă. Cu pielea aspră și bătătorită. Și totuși, mâinile acestea o legănaseră pe Penelope când era mică, culegând-o din coșul pe care un străin îl lăsase pe veranda din spatele școlii în toiul unui viscol din iarna aceea. Mâinile acestea o învățaseră să frământa pâine și arta migăloasă a cusutului. Le înfășuraseră pe ale ei în timp ce ea învăța să se roage unui Dumnezeu care Își iubea toți copiii, oricât de umil ar fi fost începutul lor.

Ușa salonului se deschise, iar Penelope își smulse mâna de pe umărul lui Edith. Se întoarse cu fața spre persoana care intra, oricine ar fi fost ea, plecându-și bărbia în piept, așa cum fusese învățată. Servitoarea care le condusesese în mica odaie de primire la sosirea lor aici ținea acum ușa larg deschisă pentru femeia izbitor de frumoasă care pășea înăuntru.

Penelope aruncă o privire scurtă spre cea care avea să o angajeze, nevoită să strângă din dinți ca să nu caște gura ca un pește. Madame LaBelle era cea mai frumoasă femeie pe care Penelope o văzuse vreodată. Elegantă și sofisticată. Se mișca atât de grațios, încât rochia nici măcar nu foșnea. Și ce mai rochie! O mătase de un roșu aprins, cu niște flori negre delicate, care dansau ca niște boboci în vânt pe fondul unui apus de soare. Dantela neagră se întindea de-a lungul tivului rochiei, asortându-se cu ornamentele dantelate care îi înconjurau mijlocul actriței pentru a-i pune în valoare silueta de clepsidră. Decolteul pătrășos era mai adânc decât moda vremii, cu

gât înalt, denotând o femeie îndrăzneță și plină de încredere în sine. Prezența ei întorcea orice privire.

– Aha! Aici erați, dragile mele! se luminează Madame LaBelle la chip de parcă le-ar fi căutat ore în șir. Să trecem la treabă, bine?

Întinse brațul grațios într-un gest teatral în timp ce le îndemna pe Penelope și pe Edith să o ia în fața ei spre zona din fața micului șemineu, unde se puteau așeza.

– Luați loc pe banchetă, le îmbie ea, așezându-se pe canapeaua mai lungă, de un verde pal. Vă rog să îmi scuzați apariția răvășită.

Ridică o mână spre buclele castanii perfect aranjate.

– Am făcut bagaje toată ziua. E de-a dreptul istovitor, adăugă ea zâmbindu-i Penelopei. De aceea mă bucur enorm că vei însoți ceata noastră veselă de voiajori.

Madame LaBelle ridică din sprânceană, măsurând-o pe Penelope din cap până-n picioare. Zâmbetul îi pieri, înlocuit de ceva care mai mult evalua și calcula. Prea târziu să se ascundă acum. Deși însăși ideea că această femeie fabuloasă, cu pielea măslinie, pomeți sculptați și un aer de cunoscătoare ar fi putut găsi vreo urmă de amenințare în înfățișarea Penelopei era cel mult o glumă bună. De parcă ai putea compara vreodată o regină cu o lăptăreasă.

Cu toate acestea, dacă ziarele spuneau adevărul, decizia de ultimă oră a doamnei LaBelle de a părăsi orașul Chicago și de a se alătura unei trupe care mergea în turneu în Vest își avea rădăcinile într-o recenzie a publicației *Tribune* care îndrăznise să susțină că ea era prea în vârstă ca să mai poată interpreta pe scenă, convingător, rolul unei fete inocente. Penelope își imaginează că o critică atât de aspră o putea tulbura chiar și pe cea mai frumoasă femeie. Inima îi tresări. Cât de greu trebuie să fie ca alții să-ți tot studieze și să-ți critice înfățișarea și talentul!

– Nu sunteți nici pe departe răvășită, Madame!¹

În tonul Penelopei se simțea o admirație sinceră.

¹ „Doamnă”, în limba franceză (n.ed.).

– Sunteți cea mai impunătoare femeie pe care am văzut-o vreodată!

Madame LaBelle renunță să o mai măsoare pe Penelope și clipi, un licăr de slăbiciune cât o jumătate de secundă văzându-se în ochii ei căprui înainte ca siguranța de sine să-și reia locul.

– Ce copilă încântătoare!

Un alt zâmbet înflori din nou pe fața actriței, unul destul de larg pentru a-i dezvălui dantura dreaptă și albă, dar suficient de reținut încât să nu formeze riduri în jurul ochilor. Expresia feței îi scotea în evidență alunița frumoasă de la baza pometului stâng.

– Câți ani ai, copilă?

– Nouăsprezece, doamnă. Fac douăzeci luna viitoare, îi răspunse Penelope, înclinând din cap în semn de respect.

O servitoare nu-și dădea cu părerea neîntrebată și nici nu discuta cu superiorii ei ca de la egal la egal. Poate că Madame LaBelle îi va putea ierta îndrăzneala unui compliment sincer, dar, de acum înainte, Penelope intenționa să arate că știa unde îi este locul.

Să răspundă punctual. Să vorbească doar când este întrebată. Să arate respect și bună-cuviință în orice moment.

– Când mi-ai fost recomandată de doamna Wyndham, ea m-a asigurat că știi carte și că scrii frumos. Are dreptate?

– Da, doamnă.

Edith se aplecă în față și scoase o bucată de hârtie împăturită din poșetă.

– V-am adus o dovadă a caligrafiei ei, Madame, completă ea și îi întinse un eseu pe care Penelope îl scrisese înainte să plece de la „Wyndham” pentru un post în gospodăria familiei Carlisle. A încheiat studiile cu note maxime.

– Excelent!

Madame LaBelle aruncă o privire grăbită peste eseu, apoi i-l dădu lui Edith înapoi, neinteresată de conținut în mod cât se poate de evident, ci doar de aspectul scrisului de mână.

– Voi avea nevoie de cineva care să se ocupe de corespondență, pe lângă alte sarcini cotidiene.

Își întoarce privirea spre Penelope.

– Uneori nu pot să adorm. Probabil că te voi ruga să îmi citești în astfel de momente. Dacă ar fi să te rog să îmi aduci o carte de poezii pentru a-mi liniști sufletul, ce ai alege?

Era un test. Penelope simți cum brusc îi bate inima mai repede. Căută în memorie poeziile pe care le învățase la școală, încercând să ghicească ce preferințe ar putea avea o actriță faimoasă. Dar nu știa nimic despre gusturile lui Madame LaBelle. Înainte ca liniștea să devină prea apăsătoare, alege în minte câteva versuri care atinseseră mereu inima ei, o poveste de dragoste între doi oameni obișnuiți. Despre iubirea unui bărbat și devotamentul unei femei. O dragoste care rămăsese neschimbată de la primele îmbujorări până la bătrânețe.

– Tennyson, răspunse Penelope. Cadența poeziilor sale mi se pare liniștitoare, iar scenele lui idilice evocă imagini pline de pace.

Madame LaBelle se lăsă în față, privind întrebător, așteptând.

– Ca de exemplu?

Penelope își strânse mâinile în poală, închise ochii și recită câteva versuri care îi plăceau foarte mult din *Fiica morarului*.

– „[Pierderea, deși ne-a ndurerat,

Să ne iubim, ea mai mult ne-a-nvățat.]

Cu perspective noi. Sărutul,

Și brațele-mpletite nu-s altceva decât

Simboluri slabe ale așezatei fericiri

Și ale mângâierii ce le-am aflat în tine.”²

Madame LaBelle se lăsă pe spate, un licăr de încântare întrevăzându-se în ochii ei negri.

– Ah, deci ești o romantică!

– Sentimentală, mai degrabă, recunosc Penelope. Cred că bărbații din lumea reală reușesc rareori să fie la înălțimea speranțelor poetice.

² „The Miller's Daughter” (fragment) de Alfred Lord Tennyson (n.tr.).

De aici nevoia de a-l pocni în cap pe Gerard Carlisle cu o tavă de argint pentru servirea ceaiului în urmă cu o săptămână, obligată fiind apoi să plece din slujba mamei lui fără recomandare.

Madame LaBelle râse înfundat, cu un aer obosit.

– Îmi placi, Penelope. Dacă te pricepi la fel de bine să scoți pete și să calci rochiile cum reciți poezii siropoase, îmi vei servi interesele admirabil.

Penelope ridică bărbia și se uită în ochii noii ei stăpâne.

– Voi munci din greu pentru dumneavoastră, doamnă. Nu veți avea prilej să vă îndoțiți de dedicarea mea.

– Prea bine.

Madame LaBelle se ridică elegant de pe canapea în timp ce privirea ei din ce în ce mai intensă risipa orice aer prietenos din încăpere.

Penelope simți un fior pe spate și se ridică urgent în picioare.

– Cer o loialitate neclintită de la angajații mei, duduie Snow. Lucrează pentru mine cu dedicare și vei fi răsplătită. Trădează-mă, și te vei trezi dată afară fără milă. Ești gata să-mi accepți termenii?

Penelope înghiți în sec. Doamna Wyndham îi spusese răspicat când plecase de la școală în dimineața aceea că nu va fi primită înapoi. Scandalul îi pătasese obrazul după incidentul cu familia Carlisle, iar acesta putea să distrugă o școală care depindea de o reputație fără cusur pentru a atrage eleve.

Edith spusese despre postul oferit de Narcissa LaBelle că e un răspuns la rugăciune, venit la țanc pentru a acoperi cea mai mare nevoie a Penelopei.

Despărțirea apelor unei mări pentru a-i croi o cale de a scăpa de necazuri ar fi fost de preferat, dar se părea că miracolul ei semăna mai mult cu caravana care ajunsese la momentul oportun pentru a-i salva viața lui Iosif, când frații lui căutau să-l omoare. Sclavia nu fusese cine știe ce îmbunătățire a situației lui, dar Iosif și-a clădit un viitor prin muncă asiduă și integritate. El și-a câștigat respectul

stăpânului său și, în cele din urmă, Dumnezeu i-a umplut viața de binecuvântări. Așa putea să facă și ea. Așa *va* face.

Alungând fiorul de teamă din inima ei, Penelope își oțeli nervii și își îndreptă spatele.

– Sunt gata.

1

DISTRICTUL BOSQUE, TEXAS

ȘASE LUNI MAI TÂRZIU

— Ieși cu mâinile sus!
Titus Kingsley lăsa în jos țeava puștii Winchester din poziția lui ferită, în spatele unei căruțe rablagite.

Durase trei zile să dea de frații Buchanan la ferma aceasta din Walnut Springs, după ce jefuiseră banca din Meridian. Căpitanul Bill McDonald îi încredințase cazul lui Titus și altor rangeri³ texani din Compania B. Era prima oară când se afla la conducerea unui caz și își propusese să ducă vinovații în fața justiției. La 27 de ani, îi lipsea iscusința ofițerilor experimentați, dar el făcuse legătura dintre frații Buchanan și atelierele feroviare din Walnut Springs, prin urmare, căpitanul Bill îi dăduse frâu liber să își urmeze intuiția și să îi urmărească pe jefuitorii de bănci și în gaură de șarpe.

— Sunteți înconjurați de rangeri, Buchanan.

³ În secolul al XIX-lea, „The Texas Ranger Division” („Texas Rangers”) a fost o agenție de investigații și de aplicare a legii pe teritoriul statului Texas, cu atribuții în domeniul criminalității și al corupției la nivel politic, al protejării guvernatorului statului, al urmăririi fugarilor, acționând uneori și ca forță paramilitară. Inițial (în 1823), grupul fusese constituit pentru protejarea locuitorilor de la frontiera cu Mexicul. Rangerii texani au fost niște forțe de elită, care au luat parte la multe evenimente importante din istoria Texasului. Începând din 1935 ei sunt o divizie a Departamentului de Siguranță Publică din Texas (n.ed.).

Carson îi acoperea spatele, iar Hoffman era pe poziție, adăpostit într-o parte a grajdului, la vreo 40 de metri de casa dărăpănată unde se ascundeau frații.

Titus ridică privirea doar cât să strige tare peste curte:

– N-aveți nicio șansă în schimbul de focuri! Mai bine vă predați de bunăvoie!

Sunetul puternic de sticlă spartă îi atrase atenția lui Titus la fereastra din stânga ușii. Țeava unui pistol ieșise prin deschizătură, doborând cioburile ascuțite ale geamului dreptunghiular cu o secundă înainte de a trage.

Titus se piti în spatele căruței. Se gândise el că frații Buchanan nu erau prea isteți, dar deschiderea focului asupra unui grup de rangeri instruiți nu făcea decât să îi confirme bănuiala.

Pușca lui Hoffman trase trei rafale dinspre grajd, atrăgându-le atenția și dându-i lui Titus șansa să găsească un unghi mai bun. Lăsându-se în genunchi, se strecură pe sub căruță și se târî până în partea din față a ei, de unde avea o vedere clară spre fereastră.

O a doua armă apărui prin geamul spart al ferestrei. Venea de undeva de mai sus, din stânga. Pistoale. Letale, într-adevăr, dar aveau rază scurtă de acțiune. Hoffman ar fi trebuit să fie ferit dacă își menținea poziția din spatele grajdului. Pentru Carson își făcea Titus griji. Puștiul nu avea experiență. Țintea bine, dar avea tendința să se bazeze mai mult pe armă decât pe creier. Tocmai de aceea Titus îl pusese să le asigure spatele. Carson trebuia să îi împiedice pe frații Buchanan să scape, dacă se ajungea la asta, dar Titus avea de gând să îi mențină ocupați și să îi prindă înainte de a încerca să scape.

Titus se întinse pe burtă și își trase pușca în față. Ridicându-se pe coate, așeză patul puștii pe umărul drept, iar cu stânga susținea țeava. Ținându-și respirația, fixă ținta și trase.

Unul dintre frații Buchanan scoase un țipăt. Cel de-al doilea pistol se făcu nevăzut de la fereastră. Primul trăgea în continuare, dar gloanțele nimereau aiurea. Titus îl luă în vizor pe cel de-al